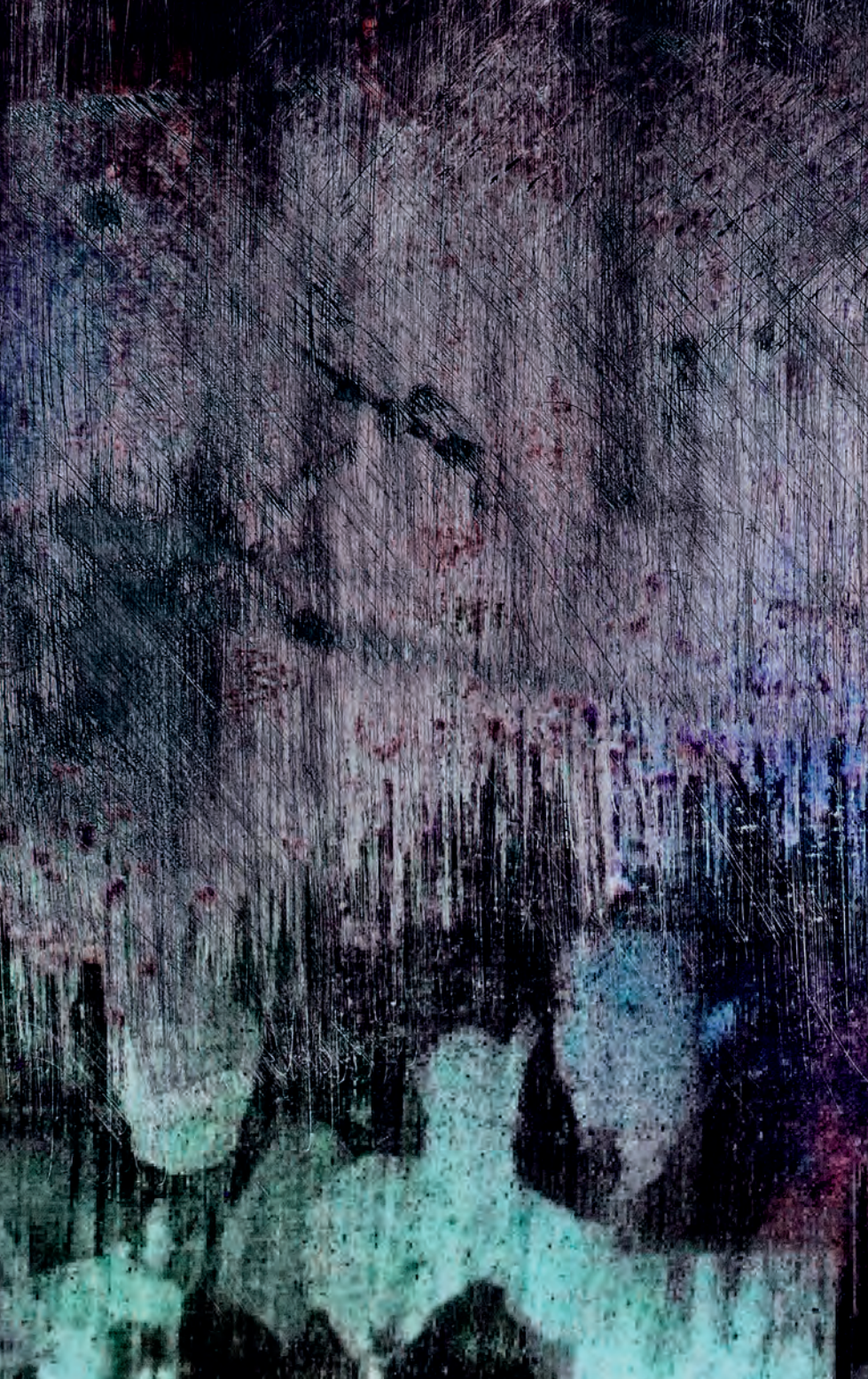

BaLeTKY

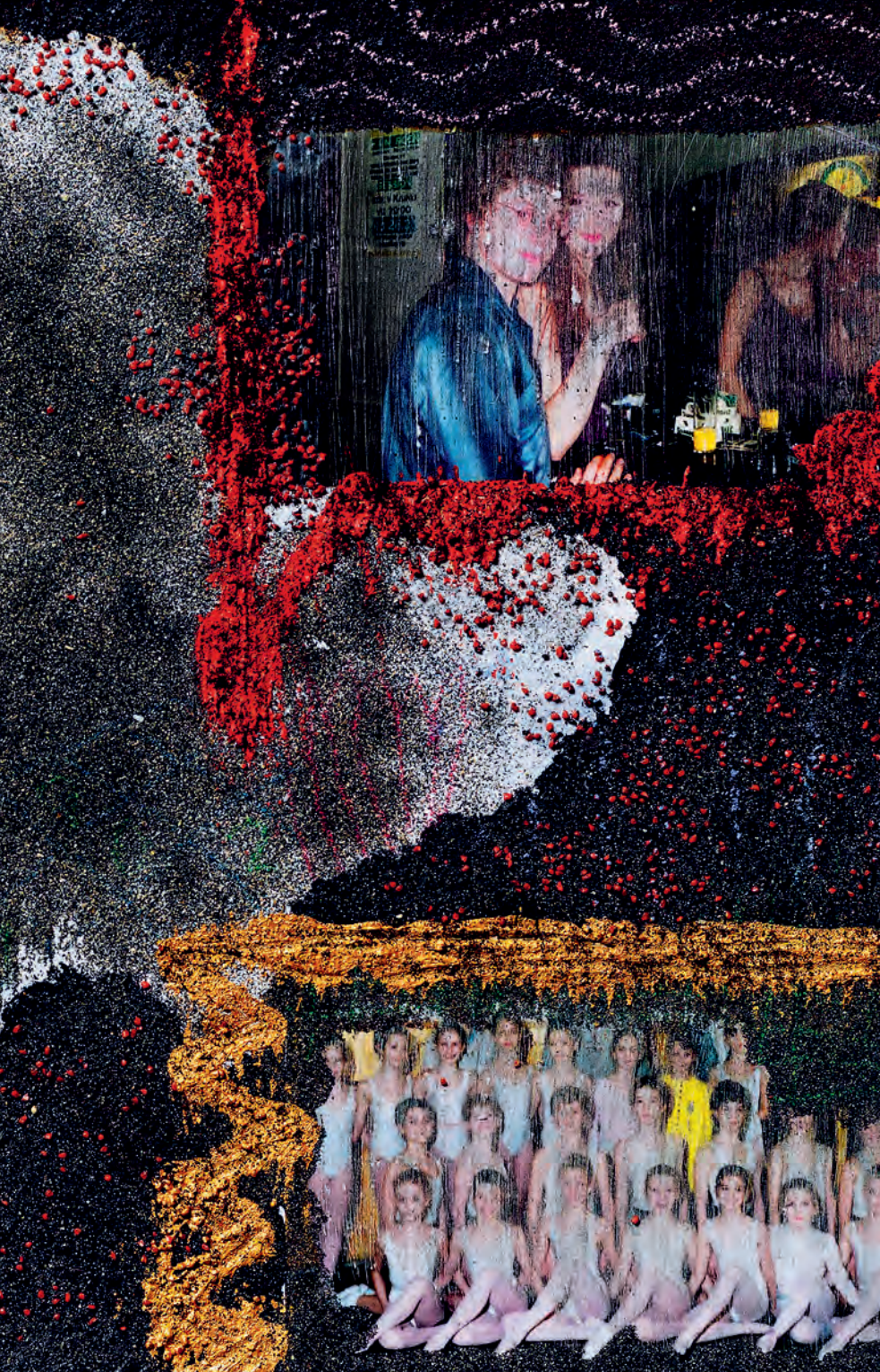
MIŘENKA ČECHOVÁ

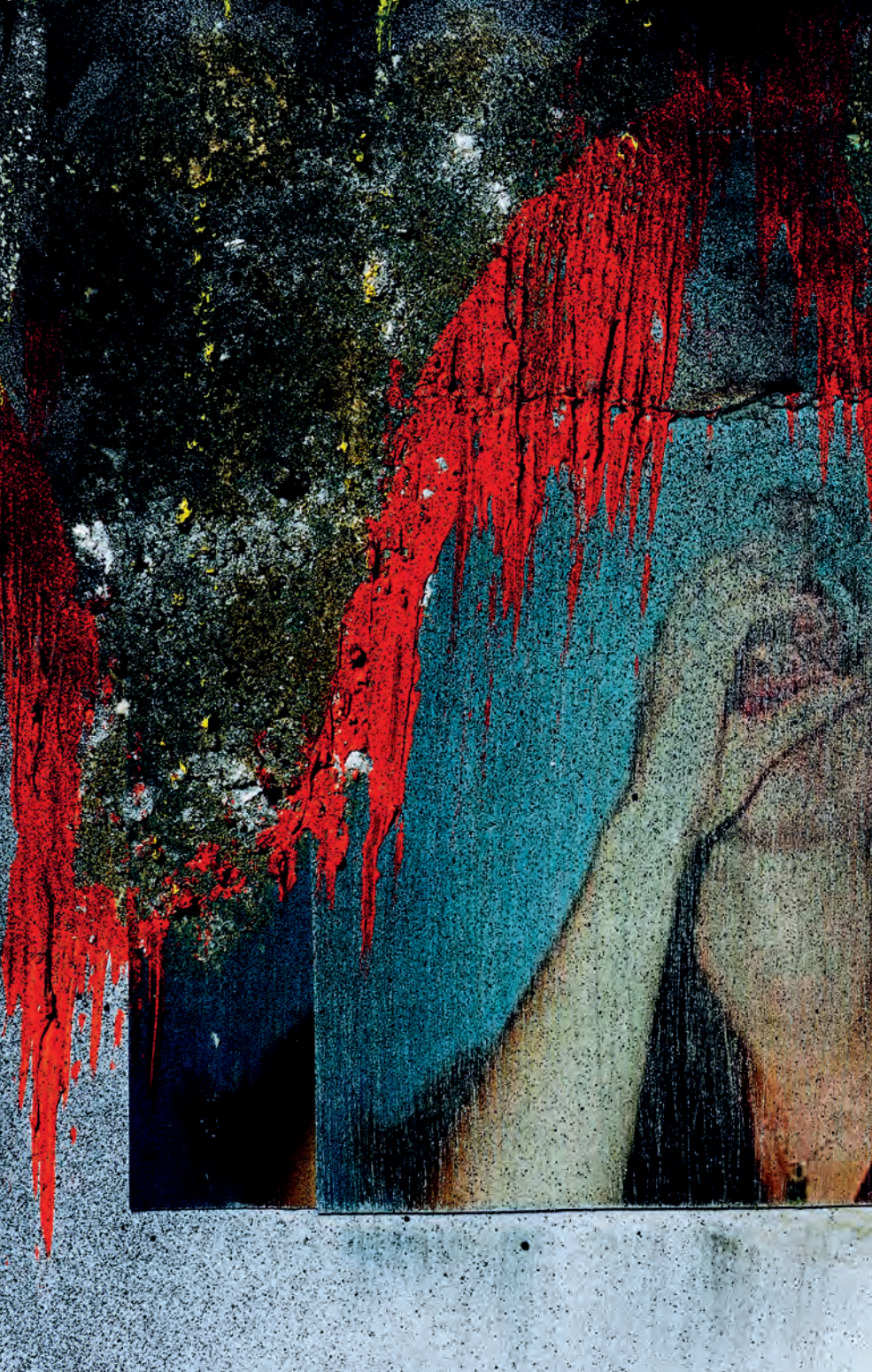

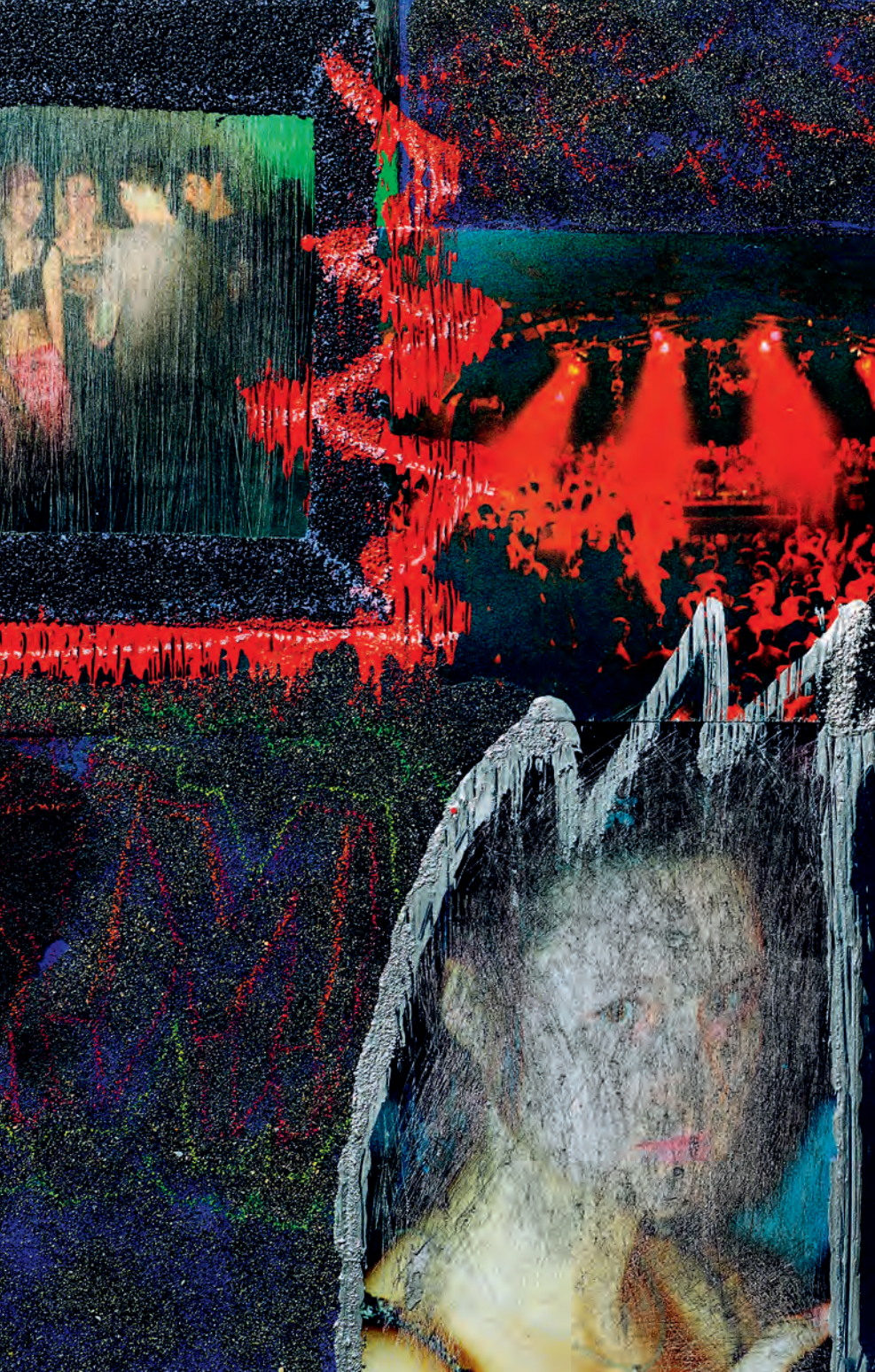

**pa
se
ka**

BaLeTKY

MIŘENKA ČECHOVÁ

Vychází s podporou Ministerstva kultury České republiky

Copyright © Miřenka Čechová, 2019

Illustrations © Jan Miko, 2019

ISBN 978-80-7637-063-0

Janu Lorencovi
Markovi Pokovi
&
Tori

HODINA KLASIKY A SNY

Í raz, í dva, í tři, í čtyři, korepetitor neomaleně buší do černýho Petrofa a je mu úplně jedno, že každým milimetrem svýho těla právě prodáváš svoji duši, dáváš ji všanc nepřítomnému pohledu mistrový, otevíráš skořápku, vpouštíš demony a odstřeluješ mysl za horizont.

Pořád hraje ty stejný odrhovačky, jako kdybyste byly cvičený opice, a je mu jedno, že právě cituje motiv ze Spící krasavice druhého dějství anebo teď za chvíli z Giselle. Všechny jste Spící krasavice, v osm ráno, nastoupený ve stejnodresech, stejnopunčochách, stejnopiškotech, stejnodrdolech, stejnoúsměvech, stejnoosudech budoucích lůzrů, stejnozdeptanejch malejch dušiček, který se po zbytek života budete snažit vzkřísit k vědomí sebe sama jako rovnoprávný bytosti.

Giselle zešílí z nešťastný lásky a zemře, stane se vílou, která v noci utančí pocestný k smrti. Í pět, í šest, í sedum, í osum. Bílý nadejchaný šaty, ve kterejch vypadá, jako by se vznášela, jako by levitovala nad zemí, točí se jako médium, jako rozfoukaná pampeliška. Budeš tančit až k smrti, pro lásku se obětuješ. Pauza.

Demi-plié. První, druhá, čtvrtá, pátá pozice, pak skluz, předklon, záklon, *attitude* na pološpičce, výdrž, obě paže z tyče, balanc! Ne že spadneš. Soustřeď se! Vydrž! Výš to zadní koleno, vytoč nárt, ať máš linku, kontra lopatka, vyšší pološpička, žádná křeč v lejtku. „Úsměv číslo dvanáct,“ ironicky dodává profesorka, když vidí, jak všechny rudnete,

protože v tý výdrži na špičce jedné nohy, s druhou vysoko zvednutou za sebou, to všechno strašně bolí. Držíte už druhou minutu, všechny se klepete, naběhlý žíly na krku, zařatý zuby, zkřečovatělý záda, někdo to nevydrží a položí jednu ruku na tyč. „Řekla jsem snad, že se máte opírat?“ zaječí profesorka.

Ted' už i naběhlý žíly na čele a tepající spánky. Jsi Giselle, která z nešťastný lásky zrazena umírá. Otočka a *battement tendu*, stará kombinace ze včerejška. Čtyřikrát vpřed na jednu dobu, dvakrát triola zakončená v *plié*, to samý do strany, dozadu a zase do strany. Proč je strana dvakrát? Chodidlo je žehlička, žehlím si svatební šaty. *Plié* stlačuješ, jako by ses chtěla propadnout do svýho špatně udusanýho hrobu, předkláníš se, jako bys v mdlobách upadala do šílenství, ždímalas z těla poslední kapky života.

Nemlať sebou u těch třech rychlých! A pak *cloche, cloche, cloche*. Jsi *clochard*, bezdomovec, hadrák, věchýtek zbylý energie. Krása v utrpení. Vydržíš všechno, bílý dějství je v Giselle stejně jako v Labutím to nejkrásnější. Nástup víl, všech nevěst, který zemřely před svatbou, v bílejch dlouhejch průsvitnejch závojích. Revuálka ještě spuštěná, vidíš je skrze bílej dým. Jsou nehmotný, jako vánek, jako peří sedraný z labutí, jejich krůčky jsou neslyšný, protože se nedotýkají země. Myrtha je jejich královna. Královna víl. *Rond de jambe par terre*. Všechno se točí v kruhu, všechno se stokrát opakuje, denní koloběh, každej den to samý. *Rond de jambe en l'air*.

Kruhy nohou jen od kolene, ruka ti tuhne ve druhý pozici, jak se snažíš opřít o vzduch, kruhy nohou pozpátku, všechno stokrát, tisíckrát. Mechanickej pohyb mixéru, je to